Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 2 (458) miercuri 4 ianuarie 1956 ★ 4 pag. 15 bani

Adeseori scriitorii noștri vin în mijlocul cititorilor. Iat-o pe scriitoarea Nina Cassian stînd de vorbă cu micii cititori.

Dorinți ce vor fi împlinite

Pionierele s-au așezat într-o parte a sălii, iar pionierii într-alta, de parcă ar face parte din două tabere deosebite. Deh! se vede treaba că la această întîlnire cu scriitorii va avea loc o serioasă luptă de opinii între băieți și fete.

Cîtiva dintre scriitorii dragi ai copiilor se află printre micii oaspeți, astăzi, 30 decembrie, la Editura Tineretului. Ei sînt gata să asculte necazurile, bucuriile și dorințele cititorilor cărora le-au închinat cu dragoste și căldură fiecare dintre cărțile lor. Călin Gruia e nerăbdător să audă păreri în legătură cu povestirile și basmele sale, și cred că ar fi de prisos să vă mai spun că și tinerii scriitori Valeria Boiculesei și Ion Hobana sînt cuprinși de aceeași nerăbdare.

Bineînțeles că cititorii n-au întîrziat să-și arate părerile deschis și sincer. Pionierii de la Școala 11 Băieți au adus vorba despre felul cum sînt oglindiți copiii în cărțile scriitorilor noștri.

— Bine spun unii scriitori că fetele sînt timide și plîngărețe, a spus unul dintre voinicii de la 11 băieți.

Riposta nu-ntîrzie să se arate din tabăra cealaltă, cînd de pe scaun se ridică o fată cu obrajii îmbujorați precum cravata purpurie de pe pieptul ei.

— Nu este adevărat, vorbi ea. Noi fetele nu sîntem nici timide, nici plîngărețe, dar băieții se poartă uneori urît cu noi, ne iau la bătaie, ne alungă din jocurile lor și de asta plîngem.

— Da, da, întări o altă pionieră, noi fetele nu sîntem nici mai puțin îndrăznețe și nici mai puțin curajoase decît băieții, degeaba spun ei așa. De aceea vrem să scrieți și cărți în care să fie prezentate fete cu aceste calități.

Fiind întrebați dacă au unele dorinți în legătură cu cărțile ce urmează să apară în colecția „In ajutorul activității practice a pionierilor și școlarilor", micii oaspeți ai Editurii au început să-și arate rînd pe rînd preferințele:

— Aș dori să apară o nouă ediție cu îndrumări pentru construirea diferitelor aparate optice — a spus Nica Păstorel dintr-a V-a „C". Fetele își dau coate și șușotesc. Bineînțeles, sînt dornice să spună și ele ceva.

— Fetelor, hai spuneți și voi ce-ați dori să apară.

— Da, dar am vrea să se mai scrie o carte din care să putem învăța cum se organizează un teatru de păpuși, spune Ionescu Mihaela de la Școala nr. 25-fete...

★

Pionierii își vor aduce aminte cu dragoste de ziua aceasta, în care au aflat ce cărți le pregătesc scriitorii. Astfel, au aflat că scriitorul Eugen Barbu scrie o carte despre sport, că Ion Hobana scrie despre Atlantida, continentul care astăzi nu mai este, și că nu vor întîrzia să vadă lumina tiparului noi basme și povești ale lui Călin Gruia. Nu peste multă vreme, în librării vor apare cărți noi. Desigur că printre ele se vor afla și cărțile pe care le-au cerut pionierii la această întîlnire cu scriitorii!

Elena DRAGOȘ

Maria Banuș

Cîte daruri

Un an trecu. Vai, ce-ați crescut!
Aproape mi-e rușine
Să vă mai spun, ca în trecut,
Că Moș Gerilă vine.

El totuși vine, negreșit,
Din țara-i fermecată,
Mereu cu-n dar, adînc rîvnit
Și azi, ca altădată.

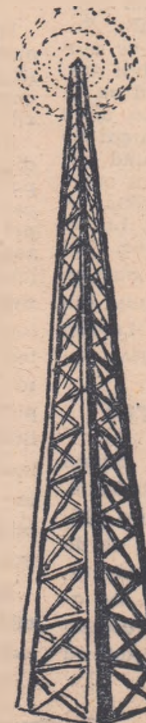
Doar că sub fulgi de diamant,
Alt dar ascunde sacul.
E poate... „Căpitanul Grant",
Clasor de mărci ori șahul.

La țînci, la pici, să lase el
Păpuși, jucărioare!
Voi alta vreți, visați altfel.
Așa e cînd ești mare...

Atențiune prieteni...

Incă de la început, de cum a luat ființă cercul nostru de radiotehnică, s-au înscris mulți pionieri. Acum avem peste 130 de membri. Dar să vă spun cum lucrăm noi în acest cerc. Facem și lecții teoretice, dar mai ales experiențe și construcții practice. De curînd am terminat de construit, pe lîngă mai multe aparate cu galenă, și un receptor cu două lămpi, iar acum lucrăm la unul cu trei lămpi. Tot în cadrul cercului învățăm și telegrafierea cu alfabetul Morse.

Stația noastră de emisie a fost construită în întregime de noi. Ea funcționează pe unde scurte și am reușit să facem o mulțime de legături cu radio-amatorii din alte țări. Unii cunosc limba rusă, alții limba maghiară sau germană. Eu știu puțin franțuzește. Așa că ne e ușor să intrăm în legătură cu posturile străine. Indicativul stațiunii noastre este YO2KAC: „YO" înseamnă că stațiunea se află în Republica Populară Romînă „Nr. 2" arată că e districtul 2, adică în regiunea Timișoara, „K" înseamnă că stațiunea e colectivă, iar literele „AC" deosebesc stațiunea noastră de celelalte stațiuni din acest district. Toate țările au cîte o literă sau două ca simbol. După aceste litere recunoaștem din ce țară vin semnalele. Astfel litera „U" înseamnă Uniunea Sovietică, „OK" e Republica Cehoslovacă, „F" e Franța, „I" e Italia, etc.

Radio-amatorii vorbesc între ei și fac așa numitele legături, fie prin telegrafie, fie vorbind direct la microfon. Iată cum a decurs legătura noastră cu stațiunea Germană DL9LB:

Am pus emițătorul nostru pe lungimea de undă de 21 m și am început să lansăm „chemare generală pentru toate stațiile" în limbile rusă, franceză și germană.

— Atențiune, atențiune — se auzea din mai multe locuri cum învîrteam butonul.

După 3 minute am terminat chemarea și, trecînd pe recepție, am auzit pe aceleași lungimi de undă că ne răspunde stațiunea DL9LB. După primele două litere am înțeles imediat că e o stațiune germană. Ne-a comunicat: „Atențiune YO2KAC, aici stațiunea DL9LB„ care vă răspunde la chemare. Vă aud foarte tare și foarte clar. Ce emițător aveți? Orașul meu este München iar numele meu este Walter. Transmite acum YO2KAC pentru DL9LB care te ascultă".

Noi i-am răspuns imediat: „Atențiune DL9LB. Aici e stațiunea colectivă de radioemisiune YO2KAC de la Palatul pionierilor din Timișoara. Vă aude asemenea foarte clar și foarte tare. Emițătorul nostru are 5 lămpi și este construit de noi, pionierii. Vă rugăm trimeteți-ne un „QSL".

Cam așa ne creem legături cu alte posturi de radio-amatori. Facem schimb de experiență la distanțe de mii de kilometri și strîngem și legăturile de prietenie cu amatorii din toate țările lumii. Imediat după terminarea legăturii radiofonice, completăm și trimitem în țara respectivă o cartotecă de confirmare, numită „QSL" în cadrul internațional. La fel procedează radioamatorul cu care am avut legătura.

Astfel de „QSL"-uri am primit și noi din diferite țări îndepărtate, unde se găsesc prieteni de-ai noștri.

Cornel AMBRUȘ
Cercul de radiotehnică
Palatul pionierilor, Timișoara

Frații noștri mai mari

In pimele zile ale anului școlar, a venit la noi în clasă un băiat necunoscut, mai mare cu vreo 3-4 ani decît noi.

— Cine-o fi? ne întrebam cu toții.

Barth Francisc, un coleg, ne lămuri:

— E de la Școala mixtă de 10 ani, e într-a IX-a. Tovarășul instructor Popescu spunea că e utemist și că se ocupă din partea organizației de U.T.M., de unitatea noastră.

In scurt timp ne-am împrietenit cu el. Il cheamă Czibula Robert. Venea pe la noi aproape în fiecare zi și, împreună, ne sfătuiam cum să facem ca activitatea noastră să fie interesantă.

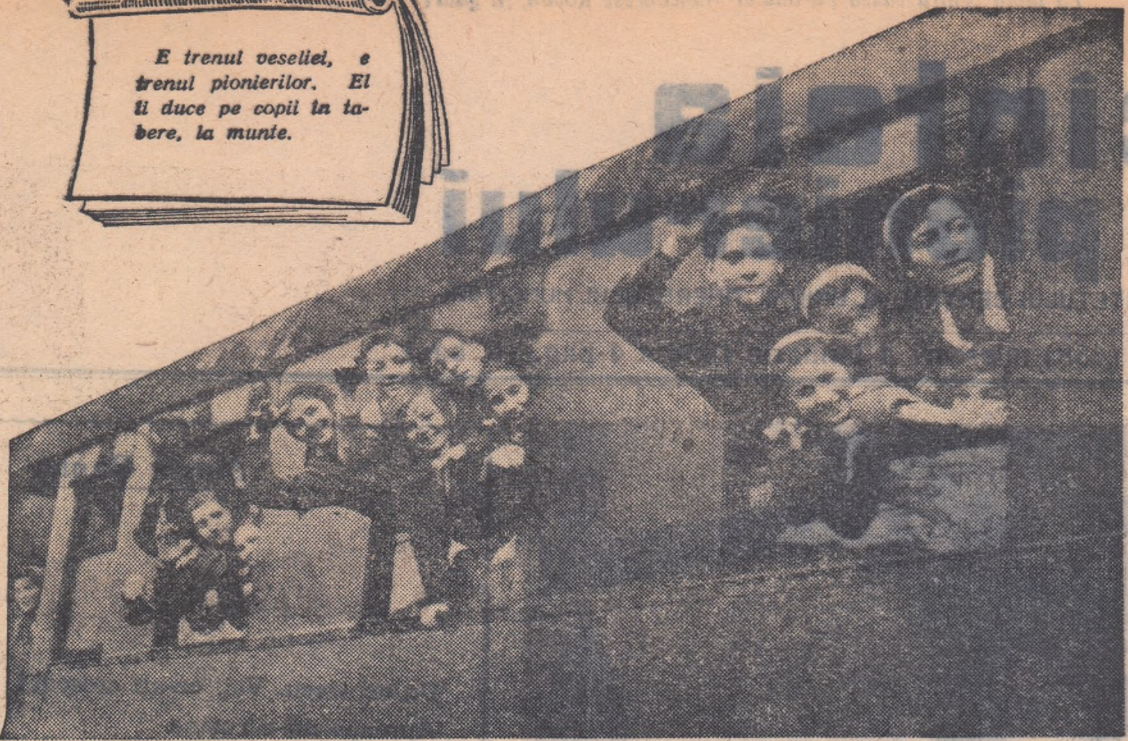
Participînd la întîlnirile cercului nostru de chimie ne-a arătat o mulțime de experiențe interesante, care ne-au ajutat să înțelegem mai bine anumite capitole din chimie, ca de pildă cel despre reacțiile de combinare și substituție. Cînd am fost ascultați la această lecție, mulți dintre noi am primit numai note bune.

De curînd, tovarășul Czibula ne-a chemat acasă la el, să ne arate laboratorul său.

Poate că, urmînd exemplul lui, ne vom face și noi mici laboratoare personale. Ca un adevărat frate mai mare, tovarășul Czibula ne îndeamnă și ne ajută mult în întreaga noastră activitate.

Teodora ANDREESCU
cl. a VII-a,
Școala de 7 ani nr. 1,
Petroșani

E trenul veseliei, e trenul pionierilor. El îi duce pe copii în tabere, la munte.

Dacă ați ști voi ce minunat [illegible] parat e aero-sania! Te duce ca vîntul, nu alta. Am construit-o special pentru vacanța de iarnă, vezi bine, pînă la primăvară nu-i rost să mergi cu bicicleta.

Să începem cu... începutul!

...Și iată că în depărtare apărură lumini. Trecînd în viteză pe lîngă gară, am văzut firma albă pe care scria: Teiuș.

Ne-am oprit chiar în curtea Școlii medii de 10 ani. Cîteva geamuri erau încă luminate. Am intrat.

In hol, așezat lîngă gazeta de perete, un panou îmi atrase atenția. Pe el era desenată o pionieră care întreba pe fiecare: „Cum vrei să-ți petreci vacanța?" Alături era pusă o cutiuță, care parcă te îmbia: „Scrie-ți aici dorința".

Din dreptul unei uși se auzeau rîsete și gălăgie. Am intrat încetișor. Dar de cum m-au văzut, toți care se aflau acolo au și tăbărît pe mine.

— A venit Gheorghiță, a venit Gheorghiță... Foarte bine ai făcut că ai venit și pe la noi. Tocmai discutam despre vacanță. Hai, stai aici! Poate ne dai și tu vreun sfat bun.

Nicoleta Pop, președinta unității, continuă să citească biletele scoase, nu de mult, din „cutia cu dorințe" pe care o văzusem jos.

— Uite, spuse Nicoleta, Ceorta Margareta dintr-a V-a propune ca-n vacanță să facem o excursie la Alba Iulia, să vizităm cetatea lui Mihai Viteazul, și Muzeul de istorie de acolo, iar Bașnaru Nicolae din clasa a VII-a „C" propune să lucrăm jucării pentru copiii de la grădiniță, iar apoi la o șezătoare organizată de ei să le oferim darurile noastre.

Prietena mea Nicoleta a mai pomenit apoi de o seară de basme, de-un concurs de săniuțe, de o întîlnire cu ceferiștii de la depoul Teiuș, de o reuniune pionierească și despre încă multe alte acțiuni interesante.

— Ei, ce zici, Gheorghiță, avem planuri frumoase?

N-am răspuns nimic, pentru că mă și închipuiam alături de ei în excursie la Alba Iulia, apoi la Muzeul de istorie, ba chiar și la serbarea copiilor de la grădiniță. Cîte nu se pot face într-o vacanță!...

Satul în sărbătoare

De la Leorda am pornit mai departe spre orășelele copiilor...

Meșterii cioplitori

In casa lui bădia Sumănaru din Leorda se muncește de zor. Tudor, băiatul gospodarului, e președintele detașamentului și acum, împreună cu colegii, meșterește capul unei capre.

Vasiliu Dan ciopleşte încet și cu atenție botul caprei. Ii prinde apoi coarnele, și să nu credeți că vă mint, sînt coarne adevărate. Capra însă nu-i gata. Ca să ieși cu ea în sat de Anul Nou, trebuie gătită. Și Ioana tocmai asta face: taie hîrtie roșie, verde, albastră și-o gătește de sărbătoare; ba îi prinde în frunte și-o steluță — așa cum zice cîntecul:

„Asta-i capra de la munte,
Cu steluță albă-n frunte".

Dar Tudor, Dan și Ioana își fac și harapnic împletit în opt fire, cu tută-n vîrf; cînd or pocni o dată, să răsune tot satul.

Am mai fost și pe la alți gospodari. Și acolo, tot așa erau adunați grămadă, copii care se pregăteau să plece cu uratul. In casa lui Chelaru Mircea se cioplea un căluț. Semăna cu unul adevărat. Și ce mai juca năzdrăvanul de căluț! Il trăgeau de-o sfoară, iar călutul se apleca și parcă-ți zicea: „La mulți ani!... La mulți ani!" ...Trăgeai de altă sfoară, și căluțul devenind nărăvaș, începea să arunce cu copita. Așa cal nici c-am mai văzut; îi cînți din fluier și dansează, ba se apleacă chiar ca să-l încaleci. Tot în casă la Chelaru am văzut cum se construia un buhai bun, un fluier din lemn de soc. Pionierii din Leorda sînt adevărați meșteri cioplitori.

La căminul cultural

Ca să meargă cu uratul, băieții au pregătit totul: capra, buhaiul, harapnicul. Fiecare cu ce i-o plăcea. Dar vorba e că în sat la ei, de ani de zile se zice aceeași urătură; ori băieții voiau ceva nou. De aceea, Tudor, Mircea și alți urători au dat fuga la căminul cultural, să învețe o urătură nouă. Și tovarășul Pintilie, directorul căminului, i-a învățat.

Pregătiri la baba Floarea

Baba Floarea se pregătește și ea. S-a sculat o dată cu primul cîntat al cocoșului și a pus la plămădit aluat, iar acum, cînd s-a luminat bine de ziuă, ea a și scos colacii din cuptor.

— Dă jos din pod o baniță de nuci, îl îndeamnă pe uncheș, că doar avem destule. N-o să-i lăsăm pe urători să plece din casa noastră cu mîna goală, cum face alde Alexa, chiaburul.

Mai tîrziu, cînd am trecut pe la baba Floarea, totul era pregătit pentru sărbătoarea Anului Nou. Masa era încărcată cu toate bunătățile; găseai acolo tot ce-ți dorea inima: străchini pline cu sărmăluțe, cîrnați care răspîndeau un miros îmbietor în toată casa și ulcele cu vin roșu, care așteptau cuminți să fie poftite la petrecere.

Ultima foaie din calendar

In ultima săptămînă, băieții tot numărau zilele care mai rămăseseră pînă la Anul Nou. Și acum... acum n-a mai rămas de numărat decît ultima zi — 31 decembrie 1955.

De cum s-a lăsat seara, băieții din Leorda au și pornit cu uratul; au pornit și cei din grupa lui Tudor, și cei dintr-a lui Mircea, au pornit aproape toți băieții din sat. Se auzeau de departe lătratul cîinilor, tălăngile și sunetele de corn. Totul avea un farmec deosebit, farmecul zilelor de sărbătoare. Și urătorii se gătiseră în straie frumoase; unii purtau bunde lucrate cu flori de arnici, alții cămăși încinse cu brîie colorate, iar pe cap, căciulile lor albe și țuguiate îi făceau parcă și mai voinici.

Mă aflam în casa lui Tocilă Dumitru cînd au venit urătorii. Pentru el învăța seră o urătură nouă. Că de, urau unui membru al întovărășirii, fruntaș al recoltelor bogate. Glasul lui Mircea răsuna cu putere cînd începu să strige:

„La anul, holda ta să fie
Numai belșug și bucurie,
Și fiecare spic să-ți dea
O baniță, cu boabe, grea.
Ia chiuiți cu toți, flăcăi,
Hăi! Hăi!

După ce au terminat cu uratul aici, s-au dus și la alți întovărășiți: la Dănilă Nicolae, la Tohan Dumitru...

Au fost și pe la casele colegilor lui Mircea.

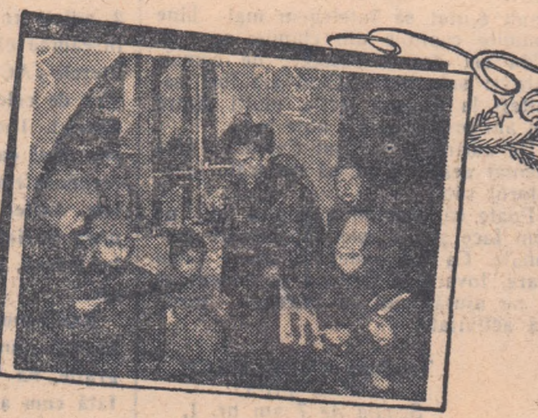
Pînă spre ziuă se mai auziră prin sat pocnetele harapnicelor, sunetele de corn, iar ici-colo se zăriră focuri de artificii. Apoi, pentru cîteva ceasuri, totul se liniști. Aceasta pentru ca a doua zi petrecerea să înceapă iară. De Anul Nou, pionierii au pornit cu „semănatul"...

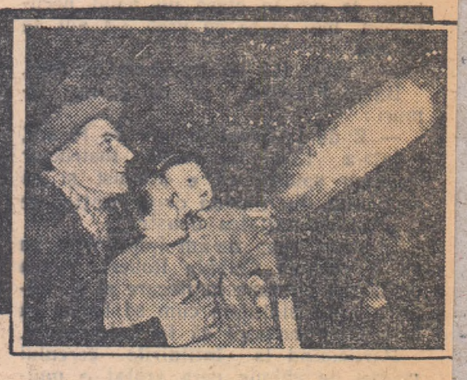
Pe la Leorda mai e un obicei. Să se „semene" oile, vitele, iar gospodarului să-i urezi:

„Cîte boabe au căzut,
Atîția miei să aveți!".

Petrecerile continuă. Fete și flăcăi se rotesc în horă, iar alții petrec în jurul unei mese îmbelșugate, c-așa-i firea moldoveanului. Ii plac de-o potrivă și cîntecul, și gluma, și jocul.

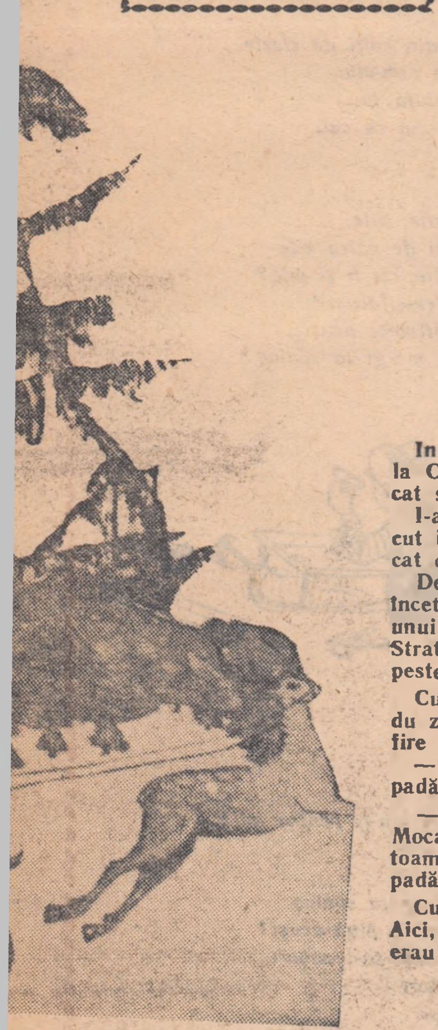

Zdup a cam mîrîit cînd a văzut sania asta ciudată, dar pînă la urmă s-a resemnat; ba chiar s-a bucurat straşnic cînd am pornit cu toată viteza. Am plecat la drum tocmai în ajun de vacanță.

In toate oraşele pe unde am trecut, mii de copii veniseră să vadă „ciuperca fermecată", spectacole, să-şi cumpere cărți, jucării şi dulciuri. Am luat cîteva poze să vi le arăt şi vouă! Am plecat apoi la Cîmpina.

LA CARNAVAL

Ați fost vreodată la Casa pionierilor din Cîmpina? Eu am fost adesea şi totdeauna am găsit o grămadă de copii, care pe la cercuri, care jucîndu-se. De aceea am fost foarte mirat cînd, ducîndu-mă pe acolo acum cîteva zile, n-am găsit decît un afiş pe care scria: „Sîntem la carnaval, veniți şi voi, vă aşteptăm". Am pornit deci în căutarea sălii unde îşi organizaseră pionierii carnavalul.

La început, vă spun drept, n-am îndrăznit să intru, pentru că uşa era străjuită de „cei 7 pitici", care-şi luaseră foarte în serios misiunea de paznici. Albă ca Zăpada însă, stăpîna lor şi gazda carnavalului, pe care o cunosc de multă vreme, cum m-a văzut, bucuroasă de oaspeți, m-a luat înăuntru. Şi iată-ne în plin carnaval.

— Sînt un domnitor puternic şi temut de toți. Am dus multe războaie şi am pedepsit întotdeauna cu asprime hoții şi leneşii.

După mustățile mari şi stufoase, după căciula sa se pare că aveam de-a face cu... Vlad Țepeş.

— Chiar el este, mă lămuri Albă ca Zăpada, şi îndată o să mai vezi o grămadă de domnițe şi zmei, oaspeți ai carnavalului.

Iată-l şi pe Făt Frumos. Stă gata să lovească cu buzduganul pe zmeul cel hain, care vrea s-o răpească pe Ileana Cosînzeana.

— Eu sînt Scufița Roşie, ne spune o mască, şi să nu credeți că m-a mîncat lupul. Iată-mă, mă grăbesc să-i duc de mîncare bunicuței mele. Voi nu vreți să mergeți cu mine?

Şi împreună cu ea au plecat ursuleții, motanul încălțat şi capra cu trei iezi.

Prin fața noastră se perindă acum zîna primăverii, baba cloanța cotoroanța, vulpea cea şireată, zîna apelor şi alți eroi ai diferitelor basme.

Pe scenă, ca într-un vîrtej, dansul fulgilor de zăpadă prinde în joc mulți copii. Toți sînt tare bucuroşi de venirea iernii şi, zburdînd, fac bulgări cu care se încinge o adevărată bătaie cu „zăpadă".

Am mai văzut la carnaval şi un dans tirolez, şi un dans ritmic, am ascultat multe poezii şi cîntece. „Acele brăduțului" erau şi ele la datorie. Tocmai îi înțepau pe pionierii Panov Mihai, Ilie Cristea şi Savu Ioan, care cam „uită" să-şi scrie lecțiile şi fac multă dezordine în clasă.

Intr-una din pauze, Albă ca Zăpada mi-a povestit o întîmplare, cînd mama ei vitregă, împărăteasa i-a dat să muşte din mărul cel otrăvit. M-am bucurat împreună cu ea că a scăpat cu bine şi am pornit să-i ajutăm lui Moş Gerilă să-şi aducă sacul încărcat cu daruri pentru cei 500 de copii de la carnaval.

Cum arată pădurea iarna?

In prima zi de vacanța, pionierii de la Casa pionierilor din Botoşani au plecat să afle răspuns la această întrebare.

I-am întîlnit pe cîmpie. M-au recunoscut imediat şi fără multă vorbă, am plecat cu ei în expediția din pădure.

Deodată, rîsul, zgomotele şi glumele încetară. Profesoara se oprise în fața unui ogor semănat cu grîu de cu toamnă. Stratul, subțire de zăpadă nu acoperise peste tot firele plăpînde.

Cu grijă, pionierul Buruiană Petru dădu zăpada la o parte, descoperind cîteva fire de grîu.

— Sînt vii; stau la adăpost, sub zăpadă.

— Da, aşa este, îi răspunde pioniera Mocanu Eleonora, dar vezi, grîul de toamnă ar avea nevoie de mai multă zăpadă.

Curînd apoi copiii ajunseră în pădure. Aici, domnea o linişte deplină, copacii erau dezbrăcați de frunze, iar ici-colea, pe crengi abia se mai zărea cîte o pată albă de zăpadă.

Pionierii se răspîndiră în grupuri prin pădure. Cîțiva dintre ei hotărîră să cerceteze plantele. Aşadar, se opriră la rădăcina unui copac şi îndepărtară zăpada. Pămîntul era acoperit cu muşchi verde, care sub haina groasă a frunzelor uscate şi a zăpezii, se dezvoltase în voie.

— Să desprindem muşchiul şi să-l luăm cu noi!

Şi deîndată, muşchiul a fost scos, iar unul dintre băieți l-a împăturit într-o bucată de hîrtie.

Deodată, liniştea pădurii fu străbătută de trilul melodios al unei păsări. Copiii se opriră şi ascultară.

— E privighetoarea. Dar cum se face că a rămas în pădure? O fi bolnavă de n-a plecat în țările calde? spuse Laur Silviu.

Pionierii alergară deîndată spre locul de unde se auzise cîntecul privighetorii. Dar în loc de privighetoare, ei îl găsiră pe Bădiliță Alexandru, ascuns între copaci. El îi păcălise.

In pădure s-au mai întîmplat şi alte lucruri interesante. Au descoperit un culcuş de iepuri, scorburi în care erau cuiburi de ciocănitoare.

Spre seară pionierii s-au întors în oraş.

Jocuri pentru voi

Bătălia cu bulgări

Pentru că vremea e tare poznaşă anul acesta (într-o parte plouă, într-alta ninge, iar în alte locuri e ca primăvara, ne-am gîndit să publicăm cîteva jocuri.

Nu-i pentru nimeni de fapt o noutate bătălia cu bulgări de zăpadă. Dacă organizați însă acest joc, veți vedea că îl puteți considera un adevărat sport. Pentru aceasta, deci să întocmim împreună un mic regulament:

1. — Mai întîi, trebuie ales un teren prielnic, lung de vreo 50—60 m. şi lat de vreo 30 m. El va fi împărțit în două jumătăți, fiecare aparținînd unei echipe. Jucătorii pot trece dintr-o parte în alta în timpul jocului, dar nu pot depăşi perimetrul terenului

2. — Jucătorii se împart şi ei în două echipe egale, postîndu-se în partea respectivă a terenului.

3. — Fiecare echipă va avea un stegulet triunghiular, ce va fi purtat de căpitanul echipei.

4. — La semnalul arbitrului principal, jocul va începe... prin aruncarea bulgărilor! Scopul fiecărei echipe va fi de a intra în posesia steagului adversarilor. Cîştigătoare va fi desigur echipa care a capturat steagul adversarului.

5. — Jucătorul care, aflîndu-se în careul advers, va fi lovit o singură dată, va fi considerat ca „scos din luptă" şi va părăsi terenul.

6 — Jucătorul care, aflîndu-se în careul echipei sale, va fi lovit de trei ori în decursul jocului, va părăsi de asemeni terenul.

7. — Jucătorul care va întrebuința bulgări cu gheață sau piatră la mijloc va fi descalificat şi eliminat din joc, împreună cu întreaga sa echipă.

8. — Pentru o bună desfăşurare, jocul va fi condus de un arbitru principal şi doi arbitrii secundari. Arbitrul principal se va îngriji ca jocul să se desfăşoare conform regulamentului. Arbitrul secundar va trebui să țină evidența numărului de lovituri primite de fiecare jucător. Pentru ca misiunea să le fie mai uşoară, fiecare dintre cei doi arbitrii secundari îşi vor alege prin tragere la sorți cîte o echipă de care să se ocupe.

„Fără pereche"

Luîndu-se de mîini, participanții la joc formează două cercuri concentrice. Cercul din exterior trebuie să aibă o persoană mai mult decît cel din interior. Copiii încep să cînte, iar jucătorii încep mişcarea: unul din cercuri se mişcă spre dreapta, celălalt în sens opus. La semnalul conducătorului, muzica încetează. Participanții jocului se iau de mîini, formînd perechi după bunul plac, căutînd să facă aceasta cît mai repede posibil.

Aceluia care rămîne fără pereche, conducătorul îi propune să danseze, să ghicească o ghicitoare, să spună o zicătoare etc. După aceasta, toată lumea se aşează ca înainte, iarăşi, în două cercuri, şi jocul reîncepe.

„N-am să greşesc"

Jocul acesta se organizează în felul următor. Cel care va fi conducătorul invită pe unul dintre copii în cerc. Conducătorul îl întreabă pe cel chemat dacă ştie să numere pînă la 30 fără să greşească. După ce primeşte răspunsul afirmativ, el propune ca cel chemat să înceapă să numere, însă în felul următor: în loc de numerele în care se află cifra „3" să spună „n-am să greşesc". (De ex.: 3, 6, 9, 12, 15)

Veți putea număra fără ca să greşiți? Ce credeți?

Al. Ovidiu Zotta

ÎNCERCAREA PRIETENIEI

Dacă n-ar fi fost afurisita asta de pripeală în judecată a lui Tudorel, poate că nu s-ar fi întîmplat nimic, dar aşa...

Iată cum s-au petrecut toate.

Mai întîi, aflaţi că Tudorel şi Mihai îşi poartă unul altuia o veche prietenie. O prietenie pecetluită de vreo cinci ani în care timp au stat în aceeaşi bancă la şcoală, au smucit sfoara aceluiaşi smeu, au jucat în aceeaşi echipă de fotbal, au citit aceleaşi cărţi.

Zilele trecute s-a hotărît la şcoală o bătălie cu zăpadă.

Dar nu o bătălie oarbă, răutăcioasă, ci o adevărată întrecere sportivă. Erau două tabere : una, a clasei a VI-a A, cealaltă, a clasei a VI-a B.

Fiecare dintre ele au construit cîte o cetăţuie de zăpadă şi şi-au pregătit din vreme cîte un serios depozit de muniţii, adică de bulgări. Depozitele erau ascunse în zăpadă şi constituiau adevărate „secrete militare".

Tudorel şi Mihai erau în clasa a VI-a A, spre norocul acestei clase, deoarece toată lumea ştia că Tudorel e un mare specialist în construcţia cetăţilor de zăpadă. In privinţa asta lucrează ca nimeni altul: face întîi o schiţă pe hîrtie, născoceşte felurite chiţibuşuri tactice, porţi secrete şi mai ştiu eu ce. De pildă, cetatea „A" (adică a clasei a VI-a A) se înfăţişa ca un trunchi de con înalt de doi metri şi cu diametrul bazei de patru metri. Pereţii erau groşi de-o jumătate de metru. Construcţia avea o singură intrare. Să ne înţelegem : o singură intrare vizibilă — pentru că mai erau două, dar acestea, ascunse cu grijă.

Ieri dimineaţă, în cetatea A s-a făcut alegerea aceluia care trebuia să fie stegar, adică să poarte în timpul bătăliei steagul cetăţii, un drapel ce înfăţişa, după ideea lui Mihai, steaua în cinci colţuri, cu raze, a lui Timur, din cartea lui Gaidar.

De la bun început, toţi l-au ales pe Mihai. Dar Tudorel s-a făcut foc:

— Şi de ce n-aş fi eu stegarul ?! Doar am muncit cel mai mult la construcţia cetăţii !

Băieţii au ridicat nedumeriţi din umeri :

— Ce-ţi veni, Tudorele ? Ştii foarte bine că învingătorii sînt aceia care reuşesc să captureze steagul adversarilor ! Dar Mihai e mai sprinten decît tine, şi apoi tu trebuie să conduci tirul, ca fiind cel mai bun ţintaş. Steagul te-ar stînjeni !

— Făţarnicilor, vreţi să spuneţi că nu-s în stare să ţin steagul ? N-aveţi încredere în mine ? Mi se pare că v-aţi vorbit dinainte cu Mihai !

— Zău că nu, Tudorele ! s-a dezvinovăţit sincer Mihai. Dacă ţii neapărat, n-ai decît să porţi tu steagul, deşi e drept că mai bine ţi-ar prinde să fi liber în mişcări.

— Am spus eu că te-ai înţeles cu ei dinainte, altfel n-ai avea curajul să-mi propui asta ! Gata, am isprăvit cu voi ! N-aveţi decît să vă descurcaţi singuri. Eu, unul, plec !

Şi Tudorel părăsi mînios cetatea.

★

Pe la amiază, un băiat chipeş, bine îmbrăcat, c-un aer sigur de el, bătu în poarta lui Tudorel. Era Niki, căpitan (aşa se intitulase el singur) al celor din cetatea B.

Tudorel îi deschise niţeluş mirat. Ce treabă să aibă Niki cu el ?

Deşi învăţau în aceeaşi şcoală, prieteni nu fuseseră niciodată. De-abia dacă se salutau.

Aşa dar :

— Să trăieşti, Tudorele. Ce mai faci ?

— Uite... bine ! ridică din umeri Tudorel.

— Eu mă plictisesc grozav. Ziceam să mergem la un film. Plătesc eu ! Am douăzeci de lei.

Tudorel îl măsură bănuitor. Fu cît pe ce să spună. „Nu pot. Trebuie să mă duc la Mihai, i-am promis că mai controlăm „planul de luptă" pentru mîine !" dar îşi alungă gîndul şi zise :

— Ce-ţi veni să mă chemi tocmai pe mine ?

— Şi de ce nu te-aş pofti ? Doar nu sîntem duşmani ! ripostă Niki.

— Adevărat, nu sîntem duşmani. Nu ne-am bătut decît o singură dată : acum un an, cînd tu i-ai strigat lui Mihai că-i haimana de vreme ce n-are tată — atunci am sărit eu la tine !

Totuşi, perspectiva unui film îl atrase pe Tudorel. La urma-urmei, poate că Niki nu-i băiat rău, poate că doar îl ia cîteodată gura pe dinainte.

...Peste puţin timp, Tudor şi Niki se aflau în sala cinematografului, privind fermecaţi ecranul.

★

Cînd ieşiră de la film, se însera, iar firmele luminoase ale magazinelor se aprinseseră, o dată cu farurile automobilelor.

Cei doi băieţi o luară încet pe bulevard, în pas de plimbare. Gîndurile lui Tudorel se împărţeau între admiraţia faţă de filmul văzut şi străduinţa de-a înţelege cauza unei anume strîngeri de inimă, pe care o simţea amintindu-şi că Mihai poate încă-l mai aşteaptă.

Deodată, un băiat scurt şi îndesat răsări în faţa lor. Era Tudose, coleg de clasă cu Tudorel, şi, bineînţeles, membru al cetăţii A. Il privi o clipă bănuitor, şi, fără o vorbă, dispăru în mulţime.

Niki oftă :

— Cîtă nerecunoştinţă... După ce le construieşti cetatea, ei nu numai că nu-ţi încredinţează steagul, dar nici nu te mai salută !

— Niciodată n-am să mai vorbesc cu ei ! rosti mînios Tudorel.

— Ştiu eu de mult ce fel de poamă e şi fostul tău prieten Mihai ! urmă însufleţit Niki.

— Cum adică ? se arătă nelămurit şi oarecum neplăcut surprins Tudorel.

— Ia, un pierde vară care se arată tare pe puterea altora !

Tudorel tresări :

— Nu-i adevărat, Mihai e băiat bun !

Niki se prefăcu uimit :

— Cum, nu-ţi dai seama nici acum, după cele întîmplate azi dimineaţă, că Mihai e aşa cum îţi spun?! Ce-ţi trece prin cap ? Eu doar îţi vreau binele ! Iată, noi, cei din cetatea B, noi, care te preţuim cum se cuvine, vrem să-ţi încredinţăm misiunea de stegar ! Avem un steag grozav, piraterese : o pînză pe care-i desenat, sub două oase încrucişate, un cap de mort !

Propunerea era cum nu se poate mai atrăgătoare. Timp de cîteva clipe, Tudorel se bucură gîndindu-se că avea acum un prilej minunat de a se răzbuna.

— Vei fi ajutorul meu, iar eu sînt căpitanul cetăţii ! îl bătu energic pe umăr Niki. Ca să vezi ce oameni sîntem noi ! Dacă o să vi, cîştigăm cu siguranţă bătălia, mai cu seamă că tu ai să-mi spui numaidecît unde-i depozitul de muniţii al cetăţii ca să mergem îndată să-l distrugem.

— Ce ? rămase trăsnit Tudorel — şi nu mai spuse nimic.

„Niki mă crede un trădător !" Lumina acestui gînd fu atît de puternică, încît îi înfăţişă lui Tudorel într-o clipă şi viclenia lui Niki, şi cauza pentru care Tudose îl privise bănuitor, şi faptul că, azi dimineaţă, dreptatea fusese de partea lui Mihai. „Te pomeneşti că Tudose i-a spus lui Mihai că m-a văzut cu Niki, şi de acum, chiar şi ai noştri mă socotesc un trădător ! Poate chiar şi Mihai e de părerea asta. „Fostul meu prieten" Mihai, cum a spus Niki... De ce „fostul" ? Eu nu vreau asta !"

— Capul sus, stegare ! îl ghionti Niki. Capul sus ! Să mergem amîndoi să distrugem muniţiile cetăţii, şi soarele zilei de mîine va fi încredinţat că n-a răsărit degeaba, ci pentru a avea cinstea de a vedea victoria noastră !

— Din ce carte ai luat vorbele astea ? bombăni ca pentru sine Tudorel.

...Pînă la şcoală mai erau doar cîteva sute de metri.

★

Curtea şcolii era pustie. Străluceau în întuneric numai cele două cetăţui de zăpadă, aşezate la vreo 50 de metri una de alta. Lîngă cetatea A, doi băieţi vorbeau în şoaptă :

— Tudose, tu te duci şi te culci după ce-l veseşti pe Horia. Eu stau de gardă 3 ceasuri. După aceea vii tu, apoi urmează Horia, iar Nicu rămîne ultimul schimb. Inţeles ?

— Am înţeles ! rosti milităreşte Tudose, pocnindu-şi călcîiele.

Făcu „stînga-mprejur", dar, părăsindu-şi ţinuta militărească, se reîntoarse şi izbucni :

— Ascultă, Mihai, o sută de bulgări am să arunc mîine în capul trădătorului care a destăinuit locul depozitului nostru ! Numai din pricina lui sîntem siliţi să stăm de pază. Noroc !

Rămas singur, Mihai începu să tropăie în loc. Era cam frig. „Cine s-ar fi aşteptat la una ca asta din partea lui Tudorel ?" vorbi el în şoaptă de unul singur şi începu să-şi amintească de toate cîte se întîmplaseră în timpul prieteniei lor.

Poarta scîrţîi pe neaşteptate. Două umbre se furişară în curte. Mihai se piti după zidul cetăţii. Socotea că-i mai bine să vadă întîi despre ce-i vorba. Se înroşi de furie. Ii recunoscuse pe Niki şi pe Tudorel.

— Unde-i depozitul ? răsună glasul înfrigurat al lui Niki.

Mihai se pregătise să se năpustească asupra lor, dar, se întîmplă ceva neprevăzut.

Tudorel ridică braţul :

— Depozitul ? Iată-l !... şi Niki, îmbrîncit cu putere, se prăvăli cît era de lung în zăpadă.

...Peste 5 minute, Mihai şi Tudorel plecară acasă împreună, discutînd cu aprindere despre o nouă idee cu privire la tactica bătăliei de mîine.

Pentru fraţii voştri mai mici

Exploratorii polari

Pe strada mea s-a pregătit
O expediţie, la Pol.
Evenimentul fericit
Dă cartierului ocol.

La două sănii-s prinşi vîrtos
Vreo zece cîini (c-aşa-i la Pol).
Dulăii latră des şi gros,
Scandalizaţi de noul rol.

Exploratorii — cinci băieţi
Infofoliţi ca pentru Pol —
Şi-au luat, provizii, cinci pesmeţi
Şi ceai fierbinte într-un ol.

Se pregătesc să plece, dar
(Uitaseră !) pămîntu-i gol...
N-a nins demult un fulg măcar
Şi, fără nea, adio Pol...

Inventatorul

Sile,
de vreo patru zile,
Stă-ntre cuie, cleşti şi pile.
De vreo patru zile-ncoace
nu-ş' ce face
şi răsface
fără tihnă, fără pace.
Tablă taie,
sîrmă-ndoaie,
ciocăneşte,
bocăneşte,
clănţăne din colţi de cleşte,
fără grija nimănui,
lîngă săniuţa lui,
desfăcută cui cu cui.

Il întreb :
— Ia spune, Sile,
ce tot caţi de patru zile
printre cuie, cleşti şi pile?
Săniuţei, ce-i făcuşi?
Te compătimesc acuşi...
Cum mai mergi la săniuş?

Dînsul,
aspru
ca o pilă :
— Mulţumescu-ţi pentru milă,
dar mi-i silă,
zău mi-i silă
să mai merg la săniuş
cum am mers pînă acuşi!
Bine-i dealul să-l cobori,
zici că zbori
printre nori
de omăt, strălucitori!
Insă jos —
Colo jos —
Ce folos de lapte gros!
Sania se-opreşte şi
înapoi nu vrea sui!
De-asta stau şi meşteresc,
poate c-o să născocesc
o maşinărie care
sania-napoi să-mi care!

Sandu ALEXANDRU

Redacţia şi administraţia : Bucureşti Piaţa Scînteii, tel 7 61 00 7 60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen P.T.T. 100.114 Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii. „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52